

פְּרֻשַׁת כִּי תִשָּׂא

מאי פל העובר על הפקודים, אלא דא הוא מאן דעבר על פקודין דמאריה, אי בעי לאתתקנא קמי מאריה, ולא ישלוט עליה דינא דלעילא, זה יתנו. ז"ה בעי למיתן, לקרבא ליה בזא"ת, ולאנהרא לה בנהירו, בגין דלא תוקיד עלמא בשלהובוי. בגין דמאן דעבר על פקודין דמאריה, אפריד זה מזאת, פדין בעי לאתקנא לההוא אתר, ולארמא רישא קמי דינא, ולא ישלוט דינא עליה.

זה יתנו. תא חזי, בי דינא דלעילא, לא מענישין ליה לבר נש עד דאיהו בר עשרין שנין. מאי טעמא, בגין דההוא זמנא אשתלים בתרין חולקין, בחולקא דקודשא בריה הוא וכנסת ישראל. ועל דא, אי ההוא זמנא עבר על פיקודא, למאן בעי למיחב, באתרא דחב גביה, ולמאן בעי לאמשכא. הדר ואמר מחצית השקל.

תא חזי, קודשא בריה הוא וכנסת ישראל איקרון אחד. וכד פנסת ישראל בגלותא, לא איקרי אחד. ועל דא מחצית השקל, דהוא עשר גרה, רזא דיו"ד, בעי לאמשכא ולאנהרא באתרא דפגים.

ודא הוא כופר נפשו ודאי, דהא נפש וא"ו איהי בי דינא. במאי אתכפרא ואסתליק דינא. בההוא מחצית השקל, ודא איהו טוב, דאנהר ליה. וכד מתדבקין תרווייהו פחדא, טוב ונפש, פדין אקרי שקל הקדש. ואיתער פספ ימינא דמלכא, לגבי תרומת ה'.

ועל דא בעא משה בשעתא דדינא, ועתה יגדל נא פח אדנ"י. יו"ד רבתא יתחבר בהדה, דאקרי מחצית השקל. ובאן אתר אתחבר. בשקל הקדש. וכד תרווייהו מתחברין, פל

פְּרֻשַׁת כִּי תִשָּׂא

מה זה (שמות ל) פל העבר על הפקדים? אלא זהו מי שעובר על מצוות רבונו, אם רוצה להתפקן לפני רבונו, ולא ישלט עליו הדין שלמעלה - זה יתנו. ז"ה צריך לתת, לקרב אותו עם זא"ת, ולהאיר לו באור, כדי שלא ישרף את העולם בשלהבותיו, משום שמי שעובר על מצוות רבונו, מפריד ז"ה מזא"ת, אז צריך לתקן את אותו מקום ולהרים ראשו לפני הדין, ולא ישלט הדין עליו.

זה יתנו, בא וראה, בית הדין שלמעלה לא מענישים את האדם עד שהוא בן עשרים שנה. מה הטעם? משום שאותו הזמן הוא השתלם בשני חלקים - בחלק של הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל. ועל כן, אם באותו זמן עבר על מצוה, למי צריך לחוב? למקום שחטא אליו, ולמי צריך להמשיך? חזר ואמר מחצית השקל.

בא וראה, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל נקראים אחד, וכשפנסת ישראל בגלות, אינם נקראים אחד. ועל כן מחצית השקל, שהוא עשר גרה, הסוד של יו"ד, צריך להמשיך ולהאיר למקום שפגם.

וזהו כפר נפשו ודאי, שהרי נפש וא"ו היא בית דין. כמה מתכפר ומסתלק הדין? במחצית השקל היא, וזהו הטוב שמאיר לה. וכשנדבקים שניהם יחד, טוב ונפש אזי נקרא שקל הקדש, ומתעורר כסף, ימין המלך אל תרומת ה'.

ועל כן בקש משה בשעת הדין (במדבר יד) ועתה יגדל נא פח אדנ"י. יו"ד רבתי יתחבר עמה, שנקראת

מחצית השקל. ובאיזה מקום מתחבר? בשקל הקדש. וכששניהם יחד מתחברים, כל אותם בתי הדין שבשער המקדש מסתלקים שלא לעשות דין, שהרי ודאי כפר נפשו נתן.

בא וראה, הכפר הזה, כדאי הוא לכפר על עשרה שבטים, שמכרו את יוסף, והפרידו ז"ה מזאת, ועברו על מצוות רבונם. משום כך, עשרים גרה השקל, פנגד אותו שגר בארץ נכריה, שהסתלק מהארץ הקדושה ונמכר בעשרים כסף. ובני ישראל לא הרימו ראש מאותה השעה באותו החטא. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: אם אתה רוצה להרים את ראשם למעלה - זה יתנו, כ"ל.

בא וראה, הצדיק שהוא נקרא כל, וכנסת ישראל העשירית של כלם נכללת בו, התקרבנו זה עם זה, ואז נקראים שקל הקדש. משום שהוא חצי גוף וכנסת ישראל חצי גוף, מתחברים זה עם זה, והגוף משלם.

ושנים עשר שבטים שפחת הים יונקים כל אחד ממקומו, זהו שפתיב זה יתנו. ז"ה, חשבון שנים עשר, שגודבקים סביב המשכן העליון. ובאותו הזמן תהיה להם נשיאות ראש, משום שגודבק ראש המלה במקומו אותו ששמר יו"ד. וכשהלך לעולם הבא, נוספה בו יו"ד, שפתיב (בראשית ו) וישם בארון במצרים.

ועל ידי משה שנולד באדר, התעלה משם, והיתה להם לישראל נשיאות ראש. ומשום זה נותנים באדר אותם השקלים, להרים את ראשם למעלה ולקרב את קדשות המלך למקומם, וצד ובאה זאת פרשם של צדיק שהוא

אינון בתי דינין דבתרע מקדשא, מסתלקין דלא למעבד דינא, דהא ודאי כפר נפשו יהב. תא חזי האי פופרא, כדאי הוא לכפרא על עשרה שבטין, דזפינו ליוסף, ואפרידו ז"ה מזאת, ועברו על פקודייה דמאריהון. בגין כך עשרים גרה השקל, לקביל ההוא דגר בארעא נוכראה, דאסתלק מארעא קדישא, ונמכר בעשרים כסף. ובני ישראל לא ארימו רישא מההוא שעטא, בההוא חובא. אמר ליה קודשא בריה הוא למשה, אי את בעי לארמאה רישיהון לעילא, זה יתנו, כ"ל.

תא חזי, ההוא צדיק כל אקרי, וכנסת ישראל עשיראה דכלהו אתפלילת ביה אתקרבו דא בדא, כדין שקל הקדש אקרון, בגין דאיהו פלג גופא, וכנסת ישראל פלג גופא, אתחברו דא בדא, גופא אשתלים.

ותרין עשר שבטין דתחות ימא, ינקין כל חד מאתר דיליה. הדא הוא דכתיב, זה יתנו. ז"ה, חושבן תרין עשר, דאתדבקי סחריני משפנא עילאה. ובההוא זמנא יהא לון נשיאות רישא, דאתדבק ראש המטה באתריה ההוא דנטיר יו"ד. וכד אזל לעלמא דאתי, אתוסף ביה יו"ד, דכתיב (בראשית ו כו) וישם בארון במצרים.

ועל ידי דמשה דאתייליד באדר, אסתלק מתמן, והוה לון לישראל נשיאת ראש. ובגין כך באדר יהבין אינון שקלים, לארמא רישיהון לעילא, ולקרבא קידושין דמלפא לאתריהו, וסטרא דימינא אתער בעלמא, וסמכי משפנא אתקיימו על תיקונייהון. ואתיא זאת ברשימו דצדיק דהוא יו"ד, דאיתדבק בה בכל (דף נד ע"ב) קידושין דלעילא, כד הימין מתעורר בעולם, ותומכי המשכן עמדו על תקונם.

אתייהיב מחצית השקל, דאיהו מעין דכספין,
דאתקשרו דא בדא.

ועל דא קטרת לבטלא דינא, ולבטלא מותנא,
בגין דקשיר לה באתרא דזה. ותא חזי,
קטרת וכל קרבנין דמקרבין, מהאי מחצית
השקל אתי, דיהיב כל חד וחד מישראל, וכדין
תרומת ה' ודאי.

תא חזי, (משלי טז לא) כתיב עטרת תפארת שיכה
וכו'. עטרת, דא תרומת ה', דאיהי עטרת
תפארת. בגין דהא תורה שבעל פה, מעטרא
לתורה שבכתב, בגין דאיהי אתרא דאתגלייא,
לגלויי סתרהא, ולפרושי תיקונין דילה, על
ידא דעטרת, דאיהי מראה, דכלהו אתגליין
בה. וכי תימא היאך אתגליין בה. בההוא אתר
דאקרי דר"ף צדק"ה. ומאן איהו דר"ף צדקה.
דא זה דאנהיר לה. וכדין תמצ"א ודאי נהירו
דתורה שבכתב.

ועל דא תרומת ה' איקרי, תרומת ודאי, דארים
דגליה על כולא, ההוא דכתיב, ביה, (תהלים
מח ב) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. אימתי
איהו גדול ואתעטר בעטרוי, בעיר אלהינו.
וכדין, נהירו דעתיק יומין נהיר בזעיר אנפין,
ואתעטר בגין לאתדבקה בקרתא קדישא. הדא
הוא דכתיב, עטרת תפארת שיכה בדר"ף צדקה
תמצא. ונגיד לההוא אתרא דאקרי (ראיהו דר"ף)
צדקה, ואנהיר חוורא לסומקא.

ונהרין מניה שתין גבורין, ותרין עשר שבטין.
בגין כן ששים עשרון בכלי אחד
נבללין, דכלהו מסטרא חד. ותרין עשר
לא אתפללן עמהון, דאינון נקין נופא
דאילנא, הדא הוא דכתיב, זה יתנו, ודאי
יתנו לכולא, לענפי דסחרני אילנא. ועל דא
האילן, זהו שכתוב זה יתנו, ודאי יתנו לכל, לענפים שסוכבים את האילן. ועל כן כל האמות

יו"ד, שנדבק בה בכל הקדשות
שלמעלה, כשנתנה מחצית
השקל, שהם מעות של כספים
שנקשרו זה בזה.

ועל כן הקטרת לבטל את הדין
ולבטל מגפה, משום שקושר
אותה במקום של זה. ובא ראה,
הקטרת וכל הקרבנות
שקורבים, באים ממחצית
השקל הזו שנותן כל אחד ואחד
מישראל, ואז תרומת ה' ודאי.

בא וראה, כתוב (משלי טז) עטרת
תפארת שיכה כו'. עטרת - זו
תרומת ה', שהיא עטרת תפארת.
משום שהרי תורה שבעל פה
מעטרת את התורה שבכתב,
משום שהיא מקום הגלוי, לגלות
סתריה ולפרש את תקונייה על יד
העטרת, שהיא המראה, שכלם
מתגלים בה. ואם תאמר, איך
מתגלים בה? במקום ההוא
שנקרא דר"ף צדק"ה. ומי היא
דר"ף צדקה? זהו זה שמאיר לה,
ואז תמצ"א ודאי אור תורה
שבכתב.

ועל זה נקראת תרומת ה', ודאי
תרומת, שמרים דגלו על הכל,
ההוא שכתוב בו (תהלים מח) גדול
ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו.
מתי הוא גדול ומתעטר
בעטרוותיו? בעיר אלהינו. ואז
אורו של עתיק הימים מאיר
בזעיר אנפין, ומתעטר כדי
להדבק בקריה הקדושה. זהו
שכתוב עטרת תפארת שיכה
בדר"ף צדקה תמצא. ומשפיע
לאותו מקום שנקרא (שהוא דר"ף)
צדקה, ומאיר הלכן לאדם.

ומאירים מפנו ששים גבורים
ושנים עשר שבטים. משום כן,
ששים עשרון בכלי אחד נבללים,
שכלם מצד אחד. ושנים עשר אין
נכללים עמהם, שהם יונקים נוף
האילן, זהו שכתוב זה יתנו, ודאי יתנו לכל, לענפים שסוכבים את האילן. ועל כן כל האמות